

Arrest

nr. 203 246 van 27 april 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. AHMADZADAH die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X 1998.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 4 oktober 2015 en dient op 8 oktober 2015 een asielaanvraag in.

Op 16 juni 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 18 oktober 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een soennitische Tadzjiek te zijn, afkomstig uit Zere Chinar, district Siagerd in de provincie Parwan (Afghanistan). U zou daar ook uw ganse leven blijven wonen alvorens u problemen kreeg en Afghanistan diende te verlaten. U zou samen met uw broer een winkel hebben gehad in Charekar waar u werkte als fotograaf. Op een dag, tijdens saratan 1394 (juni/juli 2015 volgens de Gregoriaanse kalender), kwam een zekere Zalmay Zamarai en zijn vrienden naar jullie huis om de hand van uw zus vragen. U overlegde daarop met uw familie, maar besloot wegens de banden van Zalmay met de Taliban, niet op zijn vraag in te gaan. Een week nadien zou Zalmay opnieuw naar jullie woning komen, in het gezelschap van een aantal ouderen. Uw vader weigerde evenwel opnieuw zijn voorstel. Uw vader overlegde daarop met de vader van Zalmay. Hij verweet u dat uw job als fotograaf tegen de islam zou zijn en besloot hierover bij de taliban te klagen. Op het einde van saratan (juli 2015) ontvingen jullie echter een waarschuwingsbrief van het hoofdkwartier van de taliban waarin men jullie verweet samen te werken met de overheid. Ongeveer op zeven of acht asad (29 of 30 juli 2015) zou u na het werk op de terugweg naar huis worden aangevallen. U spotte enkele verdachte personen en besloot niet te stoppen langs de weg. De auto ging echter aan het slippen en belandde uiteindelijk in de velden. U kon ontsnappen en snelde weg terwijl in de achtergrond geweerschoten weerklonken. U vreesde dat zij uw broer te pakken hadden gekregen. U rende naar huis en vertelde aan uw moeder wat er net was gebeurd. U trok daarop de volgende dag naar het districtscentrum waar u een klacht zou indienen tegen deze onverlaten. U zou daarna onderduiken in uw shop in Charekar, maar besloot op aanraden van uw vader dat het toch beter was om te vluchten. U zou Afghanistan verlaten op 14 asad 1394 (5 augustus 2015) en reisde verder via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië en Kroatië naar België waar u een asielaanvraag zou indienen. Twee dagen na uw vertrek kwam de taliban opnieuw langs en vroeg men waar u zich bevond. Omdat uw familie nog steeds niets van uw broer heeft vernomen, besloot men om een tijd na uw vertrek nogmaals een klacht in te dienen.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende originele documenten neer: een taskara, een schooldocument, twee klachtenbrieven, een dreigbrief, drie foto's van u en uw familie en de enveloppe waarmee uw documenten werden verzonden.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt, en wel om volgende redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens de inleiding op uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (Gehoorverslag CGVS, d.d. 31 mei 2017, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat er ernstige twijfels bestaan over uw opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS dient immers vast te stellen dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw exacte leeftijd. Zo gaf u tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u op het ogenblik van het interview nog minderjarig zou zijn. U verklaarde immers dat u op dat moment 17 jaar zou zijn (Verklaring DVZ, d.d. 8 maart 2016). Nadien werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit dat onderzoek is immers gebleken dat u op 15 oktober 2015 reeds een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,6 met een standaarddeviatie van twee jaar een goede schatting is. U werd gewezen op de bevindingen van het medisch onderzoek en beweerde dat dit niet kon kloppen aangezien uw leeftijd op uw taskara (identiteitsbewijs) staat vermeld. U ging in ieder geval niet in beroep tegen de uitkomst van het onderzoek en bleef zelfs ten aanzien van het CGVS volhouden dat u jonger zou zijn dan men had

vastgesteld (Gehoorverslag CGVS, d.d. 16 juni 2017, p. 5). Het is in ieder geval opvallend dat u ten aanzien van de DVZ nog zou verklaren te zijn geboren op 31 oktober 1998, zelfs volgens de Westerse kalender, terwijl u ten aanzien van het CGVS plots geen enkel idee meer zou hebben op welke dag of in welke maand u zou geboren worden (CGVS, p. 4). U kon nu plots enkel verklaren in 1379 (2000/2001) te zijn geboren. Een opmerkelijk verschil. U legde dan wel een taskara neer, waarmee u uw minderjarigheid dan wel trachtte te staven, echter dient te worden opgemerkt dat uit toegevoegde informatie blijkt dat allerhande Afghaanse documenten, wegens de hoge graad van corruptie in het land, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Dat u zou verklaren deze taskara reeds vijf jaar in uw bezit te hebben gehad (CGVS, p. 21), maar dan wel niet eens eenduidige verklaringen zou kunnen afleggen betreffende uw geboortedatum (zie supra) ondermijnt verder de authenticiteit van uw document. Het lijkt er dan ook op dat u de Belgische asieldiensten doelbewust tracht(te) te misleiden door zich een pak jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent.

Vervolgens heeft u het CGVS geen duidelijk zicht gegeven op waar u vandaan komt en waar u voor uw komst naar België heeft verbleven. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het bepalen van uw eerdere en meest recente verblijfplaatsen is namelijk van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen of de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook rechtstreeks afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Het CGVS kan immers geen geloof hechten aan uw beweerde recente herkomst uit Zere Chinar, district Siagerd in de provincie Parwan en wel om volgende redenen.

Ten eerste kon uw geografische kennis niet overtuigen voor iemand die zijn volledige leven op dezelfde plaats zou hebben gewoond. Zo is het bevreemdend vast te stellen dat wanneer u werd gevraagd waar u geboren werd u vooreerst Dara-e-Mazar zou verklaren, om dit nadien meteen te wijzigen naar Zere Chinar, zoals u ook bij de DVZ had verklaard. Gevraagd wat 'Mazar' dan wel zou zijn, antwoordde u nogal ontwijkend dat uw dorp in een vallei ligt en die vallei Fandakistan heet (CGVS, p. 5), hetgeen niet werd gevraagd. Wat er ook van zij, Dar-Mazar blijkt een stad in Iran te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn uit het district Siagerd en werd gepolst naar een andere benaming voor dit district, maar moest vreemd genoeg het antwoord schuldig blijven. Van Ghorband, zoals het district ook wordt genoemd, leek u nog niet te hebben gehoord (CGVS, p. 9-10). Vreemd genoeg zou u later plots verklaren wél Dar-e-Ghorband te kennen, maar verwees u hiernaar als de verzameling van vier districten, waaronder Shinwari, Siagerd en Sheikh Ali (CGVS, p. 13). U werd gevraagd naar ziekenhuizen of klinieken in uw district en stelde slechts één te kennen (CGVS, p. 6), terwijl er toch een aantal blijken te zijn. Op de vraag tot welke stam u zou behoren antwoordde u vreemd genoeg "Tadzjiek": één van de vele etniciteiten binnen Afghanistan. U leek niet eens op de hoogte te zijn van het concept stammen en zelfs toen u werd geconfronteerd met een aantal van de grootste stammen (oa. Jabarkhel), kon u nog niet aangeven welke stammen in uw buurt zouden wonen. U gaf immers aan dat er wel veel stammen zijn, maar u dat niet weet (CGVS, p. 7). Verder werd u gevraagd naar de districten binnen de provincie Parwan en wist u er daarvan zeven correct op te noemen. U voegde daar evenwel verkeerdelijk 'Sufikhel Gulbar' aan toe en vergat vier andere op te sommen. U werd gevraagd aan welke districten uit andere provincies uw eigen district dan wel zou grenzen en antwoordde nogal vaag dat er veel wegen zijn waarna u lukraak provincies opsomde die u zou passeren. Dezelfde vraag werd u opnieuw gesteld, waarop u dit keer het antwoord compleet schuldig moest blijven (CGVS, p. 8). Dat u dan wel een aantal (afgelegen) districten uit uw eigen provincie zou kunnen opsommen, maar aangrenzende districten uit andere provincies dan weer niet, wijst op een bijzonder oppervlakkige kennis en doet vermoeden dat het hier eerder om ingestudeerde kennis gaat, dan wel parate. Van Tala Wa Barfak of Istalif bijvoorbeeld, nochtans vlakbij had u nog nooit gehoord (CGVS, p. 9). Ook toen u gevraagd werd naar de provincies rondom Parwan bleek uw kennis iets accurater, doch niet volledig daar u Panjsher vergat te vermelden. Toen u dan weer werd gevraagd naar de hoofdsteden van diezelfde provincies, moest u wederom het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 9). Opnieuw wijst dit op het eerder oppervlakkige karakter van uw ingestudeerde kennis. Zo kon u niet eens aangeven hoe ver Kabul van uw dorp zou liggen: "Ik weet het niet, maar ze zeggen dat het ver is". Gezien de

omvang van Afghanistan ligt Kabul nochtans relatief dichtbij. Parwan grenst immers aan Kabul. Vreemd genoeg slaagde u er verder niet in één naam op te noemen van de grootste steden in Afghanistan (CGVS, p. 10). Dat u dit nooit zou hebben opgevangen is eigenlijk niet ernstig en doet dan ook vermoeden dat u elders zou hebben verbleven. U werd gevraagd naar de landcode van Afghanistan wanneer u zou telefoneren en verklaarde nogal vreemd dat deze 0032 zou zijn (CGVS, p. 11): de telefooncode van België. Na de pauze, waarin u wellicht de mogelijkheid had om deze informatie op te zoeken, wist u plots wel het antwoord (CGVS, p. 33). Al verwees u er nu naar als zijnde de postcode voor Afghanistan. Hoe dan ook, de regiocode voor de provincie Parwan bleek u evenmin te kennen (CGVS, p. 11). U verklaarde verder het land via het 'district Nimroz' te hebben verlaten, maar wist niet in welke provincie dit 'district' dan wel zou liggen. Nimroz is nochtans gewoon de naam van een provincie. Dat u er zelfs niet in om ook nog maar één van de overige provincies in het Oosten of het Westen van Afghanistan op te sommen, ondermijnt uw geloofwaardigheid eens te meer (CGVS, p. 22-23).

Ten tweede bleek u evenmin op de hoogte te zijn van enkele belangrijke gebeurtenissen of prominenten in uw beweerde regio van herkomst. Zo werd u gevraagd wanneer de laatste verkiezingen in Afghanistan plaatsvonden, maar leek u dit niet helemaal in de tijd te kunnen situeren. U kon het niet beter inschatten dan drie à vier jaar geleden en bovendien bleek u allesbehalve op de hoogte te zijn van de politieke situatie in uw land. Zo kon u enkel aangeven dat Ghani verkozen werd, maar wie zijn tegenstanders waren wist u niet. U had dan wel van Abdullah Abdullah gehoord, maar wist dan weer niet wat zijn functie heden zou zijn. Gevraagd waar de mensen in uw dorp gingen stemmen, kon u enkel aangeven dat de mensen daarvoor naar het districtscentrum moesten gaan: "Daar was een plaats voor" (CGVS, p. 16). Waar exact die plaats dan was, vermeldde u niet. U slaagde er verder niet in één politieke partij uit uw district op te noemen, noch kende u bij uitbreiding één politieke partij die actief zou zijn in Afghanistan. U verklaarde dat Abdul Sayeed het districtshoofd zou zijn, maar wist niet sinds wanneer hij deze positie zou bekleeden. Dat uw kennis eerder oppervlakkig is, blijkt ook hier uit de vaststelling dat u wel de namen van de gouverneurs zou kunnen opsommen uit uw provincie, maar u niet leek te weten wanneer zij die positie innamen. U beweerde overigens foutief dat Salangi de huidige gouverneur zou zijn, terwijl hij vlak voor uw vertrek gouverneur af was. U kon verder dan wel aanduiden wie de politiecommandant was, maar wist niet sinds wanneer, noch wie zijn voorganger was. Verder verklaarde u een winkel te hebben gehad in Charekar, maar kon u niet aangeven wie het districtshoofd van Charekar dan wel zou zijn (CGVS, p. 17-18). U kon dan wel de twee politiecommandanten uit de regio opsommen, maar bleef dan weer in het ongewisse wanneer de machtswissel zou hebben plaatsgevonden (CGVS, p. 19). Vreemd genoeg had u nog nooit gehoord van Abdul Rahman Sarjung, nochtans evenzeer ooit de politiechef in uw district (CGVS, p. 29). U had geen idee wie Mawlawi Ismail of Mullah Izatullah waren, nochtans allen prominente talib uit uw regio en verklaarde verkeerdelijk dat Jawad Zahak ook een talib was. Dat hij net onthoofd werd door de taliban, op weg naar uw district, leek u niet te weten. Dat uw kennis eerder ingestudeerd overkomt wordt ook bevestigd door volgende vaststelling. Zo verklaarde u geen interesse te hebben in de politiek (CGVS, p. 16), slaagde u er niet in één lokale of nationale politieke partij op te sommen, maar toen dan gevraagd werd wie Abdul Satar Khawasi was, u wel kon aangeven dat het hier om een politicus zou gaan. U had echter geen verdere informatie (CGVS, p. 29-30). De vaststelling dat u wel sommige namen zou kennen, maar het u telkens aan verdere informatie zou ontbreken, doet dan ook sterk vermoeden dat het eerder om ingestudeerde kennis gaat, dan wel parate. U werd verder gevraagd naar recente incidenten, vlak voor uw vertrek, maar slaagde er niet in om ook maar één incident gedetailleerd te beschrijven. Zo bleef u telkens verwijzen naar incidenten uit '92 of '93 en kon u het enige relatief recente incident niet beter omschrijven dan "Er was een politiecheckpoint. Aangevallen door taliban, vier werden gedood". Eerder vaag. U had geen weet van recente drone-aanvallen en leek niet op de hoogte te zijn van het instellen van een avondklok in de vallei, terwijl die er zelfs nog de maanden voorafgaand aan uw vertrek blijkt geweest te zijn (CGVS, p. 31-32). Dat u dit alles leek te zijn ontgaan is eigenlijk niet ernstig en wijst er dan ook op dat u toen allerminst in de regio zou hebben vertoefd.

Ten derde kon ook uw reisweg niet overtuigen. Zo legde u geen enkel document neer ter staving van uw reisweg (CGVS, p. 13). U verklaarde Afghanistan te hebben verlaten op 14 asad 1394 (5 augustus 2015) (CGVS, p. 15), echter had u bij de DVZ nog laten optekenen Afghanistan te hebben verlaten op 1 of 2 augustus (Verklaring DVZ, p. 10). U verklaarde nerveus te zijn geweest. Wat er ook van zij, u zou via Afghanistan naar Iran hebben gereisd, maar wist niet eens waar u de grens tussen de twee landen zou hebben overgestoken. Wat meer is, u leek niet eens te weten welke provincies en plaatsen u in Afghanistan, op weg naar de grensovergang, zou passeren. U zou via Iran naar Turkije rijden, maar kon naast "Maku" geen enkele plaats benoemen die u zou tegenkomen of waar u zou verblijven. U bleek uw reis niet beter te kunnen beschrijven dan: "Nadien zagen we niets, buiten bergen". U wist bijvoorbeeld niet eens langs welke kant van de weg men in Iran zou rijden. Waar u de grens had overgestoken

tussen Iran en Turkije, wist u niet. Welke steden u in Europa allemaal passeerde evenmin (CGVS, p. 22-24). Dergelijke vage en weinig doorleefde verklaringen omtrent uw reisweg sterken alleen maar het vermoeden dat u uw regio van herkomst al langer hebt verlaten en wellicht op een andere manier, mogelijks na een verblijf elders, hebt gereisd. Tot slot voegt het CGVS ook nog toe dat u geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (Verklaring DVZ, p. 8, vraag 22). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliert in de landen die u passeerde en pas in België asiel aanvraegt doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u aldus niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk recent en rechtstreeks afkomstig te zijn uit uw beweerde herkomstregio. Gelet op de ongeloofwaardigheid van deze beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in de regio hebt verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.

Hoe dan ook zou die ongeloofwaardigheid ook nog blijken uit volgende vaststellingen. Zo verklaarde u problemen te kennen met de taliban wegens uw beroep als fotograaf en het uitbaten van een winkel (CGVS, p. 24-25). Het is dan ook opmerkelijk dat u ter staving van uw werk als fotograaf geen enkel document zou neerleggen. U verklaarde dan wel uw winkel te hebben verkocht, doch legde u hier geen enkel bewijs van neer. Dat u als fotograaf eigenlijk niet één voorbeeld van uw werk zou kunnen voorleggen is dan ook niet ernstig (CGVS, p. 14-15). In ieder geval, dat er maar weinig geloof kan worden gehecht aan uw bewering een winkel te hebben uitgebaat blijkt ook uit de vaststelling dat u evenwel beweerde ook Indische films te verkopen, doch u er niet in slaagde om ook maar één titel op te geven (CGVS, p. 27).

Wat er ook van zij, u verklaarde dat Zalmay om de hand van uw zus vroeg voor zijn broer Zamarai. Vreemd genoeg had u ten aanzien van de DVZ nog verklaard dat u niet eens wist om welke broer het eigenlijk zou gaan (Vragenlijst CGVS, d.d. 8 maart 2016, Vraag 3.5). De verschoning dat men het niet zou hebben gevraagd is niet afdoend. Wat meer is, u verklaarde toen ook dat Zalmay vier broers had, terwijl u ten aanzien van het CGVS dan weer zou aangeven dat hij slechts één broer had (CGVS, p. 27). U ontkende. U verklaarde verder dat Zalmay samen met een aantal ouderen om de hand van uw zus kwam vragen, maar kon niet aangeven wie de ouderen eigenlijk waren. U zou daarop op het einde van saratan een dreigbrief hebben ontvangen, terwijl u ten aanzien van de DVZ nog had verklaard deze brief midden saratan te hebben ontvangen (CGVS, p. 27-28 – Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). In ieder geval, dat u zou verklaren deze dreigbrief niet serieus te nemen (CGVS, p. 24-25), is gezien de reputatie van de taliban in uw beweerde herkomstregio eigenlijk onbegrijpelijk. U voegde daaraan toe dat u op een dag, op de terugweg naar huis zou worden aangevallen de taliban (CGVS, p. 25-28). Vreemd genoeg had u bij de DVZ nog verklaard dat u net werd aangevallen toen u de winkel aan het afsluiten was (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). U ontkende. De vaststelling, tot slot, dat uw ouders nog steeds op dezelfde plaats in Afghanistan zouden wonen en er na uw vertrek geen noemenswaardige incidenten meer waren (CGVS, p. 7, 26), ondermijnt uw geloofwaardigheid enkel verder.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas vermogen niet bovenstaande appreciatie in positieve zin te beïnvloeden. Vooreerst dient immers te worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten in Afghanistan, wegens de hoge graad van corruptie, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Documenten hebben hoe dan ook enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen dergelijke documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Wat betreft uw foto's dient te worden vermeld dat het CGVS geen zich heeft op waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze foto's zouden worden gemaakt. Uw enveloppe bewijst dat u post krijgt uit Afghanistan, evenwel uit Kabul.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan subsidiaire bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw identiteit, verblijfplaatsen, reisweg, profiel en relaas. Hoewel u er op werd gewezen dat het in uw eigen belang is om de waarheid te vertellen (CGVS, p. 2, 33), bleef u vasthouden aan uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking, verkeert het CGVS in het ongewisse over uw identiteit, verblijfplaatsen, achtergrond, familiale situatie en het netwerk waarop u kan terugvallen. Door bewust de ware toedracht op deze punten, die de kern van uw asielrelaas raken, te verzwijgen, maakt u zelf de beoordeling van uw nood aan bescherming voorzien in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet onmogelijk.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 4.3, (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 27 van “*het Koninklijk besluit van 11 maart 2003*”, van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van “*de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, gelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur*”, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de rechten van verdediging, en van artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

1ste onderdeel:

Primo stelt de verwerende partij ten onrechte dat verzoeker de Belgische asiendiensten doelbewust tracht te misleiden door zich 'een pak' jonger voor te doen dan hij in werkelijk is. Het feit dat medisch onderzoek heeft aangetoond dat hij ouder is dan 18 jaar, is nog geen sluitend bewijs dat hij zich intentioneel als minderjarige heeft opgegeven. De verwerende partij houdt ten onrechte geen rekening met het feit dat het Afghaanse systeem van de burgerlijke stand niet steeds waterdicht is. Verzoeker beroept zich dan ook op overmacht.

Ook voert de verwerende partij aan dat verzoeker de medewerkingsplicht niet zouden hebben vervuld: "Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procédure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante informatie aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens de inleiding op uwgehoor uitdrukkelijkgevozen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouder rust (...) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking " (Bestreden beslissingen, pag. 1)

De medewerkingsplicht volgt uit de interpretatie van de Vreemdelingenwet overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en De Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming.

Meer bepaald artikel 4, lid 1, 2 en 3 van de Kwalificatierichtlijn verduidelijken wat onder de medewerkingsplicht moet worden begrepen:

"1. De lidstaten mogen van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedigmogelijk indient. De lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

2. De in lid 1 bedoelde elementen bestaan in de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie in het bezit van de verzoeker over zijn leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, identiteit, nationaliteit(en), land(m) en plaats(m) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes, identiteits- en reisdocumenten en deredenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en houdt onder meer rekening met: (...)"

Verzoeker wenst hieromtrent eveneens te benadrukken dat hij toch zijn uiterste best gedaan heeft om hierover duidelijkheid te scheppen. Zo heeft verzoeker toch uitgebreide verklaringen aflegt inzake zijn

regio van herkomst en problemen. Meer nog, verzoeker heeft tal van documenten voorgelegd: een taskara, een schooldocument, twee klachtenbrieven, een dreigbrief, drie foto's van hem en zijn familie en de enveloppe waarmee deze documenten werden verzonden.

In realiteit is het de verwerende partij die haar medewerkingsplicht heeft geschonden. Verzoeker werd slechts één keer gehoord op het CGVS, met name op 16 juni 2017. Verzoeker is daarenboven onvoldoende geconfronteerd geweest met de vaststellingen van de verwerende partij.

Er werd onvoldoende rekening gehouden met verzoekers profiel, zijn afkomst en scholingsgraad. Nochtans is het belangrijk in het kader van de beoordeling van de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling om rekening te houden met zijn persoonlijkheid, onder meer zijn intellectuele vermogens, zijn leeftijd en zijn problemen.

Volgens het UNHCR-Handboek kan men er in principe van uitgaan dat een persoon van 16 jaar of ouder over voldoende maturiteit beschikt om « met reden » de vrees voor vervolging in te schatten.¹ Het Handboek zegt echter dat het hier een algemene richtlijn betreft en dat de maturiteit van geest moet beoordeeld worden aan de hand van persoonlijke, familiale en culturele factoren. Wanneer de minderjarige niet over voldoende maturiteit van geest beschikt, stelt UNHCR dat in bepaalde gevallen meer aandacht zal moet gegeven worden aan bepaalde objectieve factoren. Volgens het Procedurehandboek:

« The circumstances of the parents and other family members, including their situation in the minor's country of origin, will have to be taken into account. If there is reason to believe that the parents wish their child to be outside the country of origin on grounds of well-founded fear of persécution, the child himself may be presumed to have such fear ».²

Hoewel verzoeker niet minderjarig is, kan toch worden gesteld, dat men rekening dient te houden met zijn profiel.

Reeds uit het gehoor bij het CGVS kwam een zeker beeld van het profiel van verzoekers naar voor: uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker niet hooggeschoold is. Voor het Commissariaat verklaarde verzoeker dat hij nooit elders heeft verbleven en dat hij enkel 'Zere Chinar' heeft bezocht. (Administratief dossier, gehoorverslag, pag. 7). Ook verklaarde verzoeker 'ik heb enkel geleefd in Zere Chinât; bij Siagard district; ook Fundakistan'. Daaruit kan worden geconcludeerd dat verzoeker toch geïsoleerd was en wellicht onvoldoende in aanraking kwam met de Afghaanse buitenwereld. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers familie in Afghanistan nog steeds niets van zijn broer heeft genomen. Dit heeft mentaal voor verzoeker verregaande gevolgen.

De verwerende partij dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde recente herkomst uit Zere Chinar, district Siagerd in de provincie Parwan. De verwerende partij haalt hiervoor drie redenen aan: (i) verzoekers geografische kennis niet overtuigen voor iemand die zijn volledige leven op dezelfde zou hebben gewoond; (ii) verzoeker zou niet op de hoogte te zijn van enkele belangrijke gebeurtenissen of prominente in verzoekers regio van herkomst; (iii) ten derde zou verzoekers reisweg ook niet overtuigen.

Gelet op de beslissing, kan verzoeker dan ook vaststellen dat de verwerende partij slechts een déél van verzoekers verklaringen heeft beoordeeld op geloofwaardigheid.

Zo wist verzoeker te verklaren dat hij een taskara had en dat hij deze vijf jaar geleden had bekomen van het districtcenter. (Administratief dossier, gehoorverslag, pag. 4) In tegenstelling tót wat de verwerende partij beweert, heeft verzoeker geenszins ontwijkend geantwoord op de vraag inzake Dara-e-Mazar. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker verwijst naar een vallei, alwaar zijn dorp gelegen is. (Administratief dossier, gehoorverslag, pag. 5)

Uit de pagina 4 van het gehoorverslag blijkt ook dat verzoeker informatie aanreikte inzake een ziekenhuis in zijn dorp. Meer nog, hij verklaarde daarover dat dit ziekenhuis er niet was toen hij geboren werd. Daarbij geeft verzoeker de naam van het ziekenhuis, met name '20 Bistar' ziekenhuis. (Administratief dossier, gehoorverslag pag. 6)

Voorts geeft verzoeker informatie omtrent andere etnische groeperingen (Tazjiek, Pashtu, Hazara) die in zijn district wonen. Ook weet verzoeker te verklaren welke andere etnische groeperingen in zijn district wonen, waarbij verzoeker zelfs aangeeft waar de Hazara's woonachtig zijn in de regio:

"Welke andere etniciteiten wonen nog in uw district?"

Tadzjiek, Pashtu, Hazara.

Welke zijn in de minderheid?

Bedoelt u welke er meer zijn.

h

In Syagerd de meerderheid zijn pashtu en tadjiek.

Waar wonen de Hazara dan?

De meerderheid in Zurg Parsa, Sheikh Ali, maar mensen zeggen dat.

Welk district is dat?

Zorgh Parsa, district Sheikh Ali.

Welke stam behoort u toe?

Tadjiek. " (Administratief dossier, gehoorverslag pag. 6)

In de bestreden beslissing bevestigt de verwerende partij dat verzoeker zeven districten binnen de provincie Parwan correct wist op te noemen. De verwerende partij bekritiseert verzoeker daar hij geen duidelijk antwoord zou hebben gegeven inzake de vraag aan welke districten uit andere provincies verzoekers eigen district zou grenzen. Ter zake wordt uit het oog verloren dat verzoeker zijn eigen provincie weet te situeren. Zo somt hij andere provincies die zijn eigen provincie, in casu Parwan, grenzen. (Administratief dossier, gehoorverslag pag. 9)

De stelling dat verzoekers kennis ingestudeerd zou zijn, overtuigt niet, daar verzoeker met betrekking tot zijn regio toch zeer informatie verschaft. De verwerende partij vergeet ook de verklaring van verzoeker dat hij nooit buiten de provincie is geweest. (Administratief dossier, gehoorverslag pag. 9)

De verwerende partij schendt de motiveringsplicht tezamen met het zorgvuldigheidsbeginsel, daar waar zij met geen woord rept over verzoekers verklaring inzake zijn dorp en leefwereld. Verzoekers verklaringen inzake zijn directe omgeving lijken niet te worden betwist. Voor verzoeker is dan ook een raadsel waarom de verwerende partij ongeloofwaardigheid opwerpt. Verzoeker verwijst integraal naar het gehoorverslag en wenst te bemerken dat de protection officer verzoeker tijdens het gehoor niet duidelijk heeft aangegeven dat zijn verklaringen omtrent zijn regio van herkomst ongeloofwaardig zou zijn.

Tweedens voert de verwerende partij aan dat verzoeker evenmin op de hoogte zou zijn van enkele belangrijke gebeurtenissen of prominenten in verzoekers regio van herkomst. Verzoeker wenst te onderstrepen dat hij tijdens het gehoor verklaarde dat hij geen interesse heeft in de politie. (Administratief dossier, gehoorverslag pag. 16) De stelling van de verwerende partij dat verzoeker sommige namen zou kennen, maar dat het hem verdere informatie zou ontbreken, bevestigt verzoekers verklaring. Ten onrechte meent de verwerende dat daaruit sterk kan worden vermoed dat het eerder om ingestudeerde kennis zou gaan dan wel parate.

Ten derde stelt de verwerende partij dat verzoekers reisweg niet kon overtuigen. Het feit dat verzoeker geen enkel document neerlegde ter staving van zijn reisweg, is evident, daar verzoeker illegaal heeft gereisd. Verzoeker verklaarde dat hij via Afghanistan naar Iran zou hebben gereisd. De verwerende partij neemt hem ten onrechte kwalijk dat hij niet eens weet waar hij de grens tussen de twee landen zou hebben overgestoken. Verzoeker verwijst tijdens het gehoor naar bergen en naar het feit dat hij niet waar het was. Het kan verzoeker bezwaarlijk kwalijk worden genomen dat hij tijdens de reis niet heeft opgelet waar hij al dan niet is geweest. De verwerende partij vergeet ook dat verzoeker enkel voor het oog had om het land te verlaten. Dat dit stressvol kan zijn, kan moeilijk worden ontkend.

Verzoeker is er zich van bewust dat elk dossier afzonderlijk wordt onderzocht, maar acht het relevant te verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 18 september 2008³ waarin het CGVS ook van oordeel was dat de gebrekkige kennis over de streek van herkomst de geloofwaardigheid ondermijnde dat de verzoekster in de betrokken streek had gewoond. In die zaak stelde uw Raad vast dat onvoldoende rekening werd gehouden met het profiel van verzoekster. In deze zaak betrof het een "huisvrouw die voornamelijk binnenshuis bleef om zich over het huishouden en de zorg over haar dochter te bekommeren" met een afdoende kennis van zaken die betrekking hadden op haar eigen leefwereld en een minimale geografische en politieke kennis. Dienaangaande verwijzen verzoekers ook naar het arrest nr. 13 157 van 26 juni 2008 van de Raad waarbij uw Raad aangaande de concrete vraagstelling en de analyse van de antwoorden oordeelt dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met het profiel, dat zeker voor wat Afghanistan betreft datgene wat kan beschouwd worden als elementaire kennis sterk afhankelijk van de maatschappelijke positie van de betrokkene, dat zijn of haar toegang tot informatie immers afhankelijk van zijn of haar plaats op de sociale ladder en in het bijzonder van zijn of haar geslacht:

"Na een zorgvuldige lezing komt de Raad tot de conclusie dat de lacunes in kennis verschoonbaar zijn, gelet op het profiel van verzoekster en haar gebrekkige toegang tot informatie die samenhangt met haar sociale positie. De Commissaris-generaal stoelde zijn oordeel voornamelijk op gebrekkige feitenkennis van gebeurtenissen buiten het dagelijkse leven van verzoekster. Zo wordthaar verweten dat zij geen weet heeft van de historische oorzaak voor de machtswissel in 2001, dat zij in één adem verklaarde zowel de présidents- als de parlementsverkiezingen te hebben meegemaakt, en dat zij niet spontaan alle briefjes en muntjes in de Afghaanse munteenheid opnoemde. Wanneer het Commissariaat-generaal welpelde naar de persoonlijke levensfeer van verzoekster, blijkt zij een meer dan voldoende kennis te hebben. Gevraagd naar veranderingen in het dagelijkse leven na het vertrek van de Taliban steekt verzoekster spontaan van wal met een reeks antwoorden (CGVS gehoorverslag van 12/12/06, p II). Gevraagd naar het huidige dagelijkse leven antwoordt verzoekster op een wijze die de zorgen van een Afghaanse huisvrouw vertaalt: onveiligheid en hoge levensduurte, waarna ze dit illustreert met prijzen van een zak aardappelen en een liter gas in Afghani (p. 14). Aan verzoekster werd de vraag gesteld of het geld veranderde na de val van de Taliban en "weet u nog de briefjes". Verzoekster

antwoordde bevestigend, zei dat er op een moment verschillende munten in omloop waren waaronder de dollar, de Afghani, en dat dit geld vervangen werd door nieuwe briefjes van 1, 5, 10, 100, 500 en 1000 Afghani (CGVS gehoorverslag van 12/12/06, p II). Het Commissariaat-generaal vindt dit axitwoord niet bevredigend omwille van het feit dat ze naliet de briefjes van 2 en 20 te vermelden en interpreteert dit vervolgens als één van de aanwijzingen dat verzoekster de laatste jaren voor haar vertrek niet in Afghanistan was. Dergelijke RvV X / Pagina 4 van 5 redenering is eveneens terug te vinden wanneer verzoekster ondervraagd wordt over het hardvochtige beleid van de Taliban. Vooreerst valt op te merken dat er in die periode geen média waren en dat vrouwen verplicht binnenshuis moesten blijven. Verzoekster beschikte als ongehuwde vrouw zelfs niet over het elementaire recht zich op straat te begeven. Gevraagd naar deze periode verklaarde ze dat de meeste vrouwen niet buiten mochten, dat ze vergezeld moesten zijn door hun man en dat ze niet mochten praten met winkeliers. Ze zei dat ze, hoewel ze er zelfgeen bijwoonde, gehoord had dat er executies waren op de weg, dat er handen werden afgehakt in Foroshgha (een plaats waargoeieren verhandeld worden) en dat ze mensen wegbrachten naar de gevangenis van Pol-i-Charkhi. Gevraagd naar welke specifieke organisatie of politie van de Taliban verantwoordelijk was voor dit schrikbewindkwam ze niet verder dan 'de taliban in Kabul'(CGVSgehoorverslag van 12/12/06p. 9). De Raad stelt vast dat verzoekster voor wat betreft de antwoorden die zij gaf op vragen die betrekking hadden op haar persoonlijke levenssfeer overtuigend overkomt en dat deze vaststelling in samenhang met haar coherent relaas dat bovendien ondersteund wordt door een document waarbij ze de voogdij van haar neefjes toegewezen krijgt in - overeenkomstig de Gregoriaanse kalender - oktober 2003 een voldoende bewijs, minstens via het voordeel van de twijfel, vormt van haar aanwezigheid in Kabul tót ten minste in 2003. 2.1.7. De bestreden beslissing haalt voorts verzoeksters vage verklaringen over haar neven aan waar zij stelt dat het merkwaardig is dat verzoekster zo weinig weet te vertellen over de banden die haar neven hebben met de verschillende machtshebbers. 2.1.8. Ook hiergaat de bestreden beslissing voorbij aan het profiel van verzoekster, een alleenstaande geïsoleerde huisvrouw. Hoe dan ook stelt de Raad vast dat verzoeksters relaas niet enkel coherent is maar eveneens strookt met algemeen bekende feiten. Grondtwisten en erfeniskwesties komen dagdagelijks voor in de Afgaanse maatschappij. Door het jarenlange krijgsgeweld zijn régisters verloren gegaan en laat het juridische systeem te wensen over. Familietwisten met rivaliserende familieleden die het (on)-recht in eigen handen nemen zijn in Afghanistan schering en inslag. Verzoekster verloor haar mannelijke familieleden, waardoor de erfrechten bij de minderjarige tweeling onder haar hoede berusten. De bedreigingen van een gedwongen huwelijk met één van haar neven is volkomen plausibel, gezien dit haar neven in staat zou stellen om de erfenis van hun grootvader in hun handen te centraliseren. Verzoeksters verklaringen worden ondersteund door een begin van bewijs, zijnde een originele adoptieakte. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat er geen valsheid kon worden vastgesteld."

Verzoeker wenst te benadrukken hij in geen geval de bedoeling had om de verwerende partij te misleiden. Uit het gehoorverslagen blijkt dat verzoeker degelijk zijn uiterste best heeft gedaan om duidelijk te scheppen over zijn persoonlijke gegevens, alsook hun recent verblijf en reisweg. Bepaalde hiaten die zouden bestaan of fouten die verzoeker maakte, kunnen niet anders dan ten gevolge van stress en spanning te verklaren zijn.

Verdere bemerkingsen worden in het volgende onderdeel aangehaald, aangezien hier slechts dient aangetoond te worden dat verzoekers wel degelijk tegemoet zijn gekomen aan hun medewerkingsplicht en hen zodoende, overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

2 onderdeel: aangaande verzoekers vrees

De overheid dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden. De beslissing dient te stoeien op een correcte feitenvinding.⁴ De overheid dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Het aspect van een correcte feitengaring of voorlichting vormt een belangrijk element van het zorgvuldigheidsbeginsel. Een zorgvuldige besluitvorming impliceert immers dat de overheid op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tót haar besluit komt.⁵ Een zorgvuldige overheid dient er aldus op toe te zien dat de vergaarde feiten volledig zijn, en tevens juist worden verwerkt en beoordeeld.

Artikel I van het Vluchtelingenverdrag definieert het begrip vluchteling. De vier voorwaarden van deze definitie zijn de volgende:

- a) zich buiten het land van herkomst bevinden;
- b) een gegronde vrees voor vervolging hebben;
- c) omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tót een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging
- d) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.
- e)

Deze voorwaarden toegepast op verzoeker:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich hier in België waar hij zijn aanvraag töt asiel heeft ingediend 8 oktober 2015.

2) een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad.⁶

De verwerende partij haalt in de bestreden beslissing aan dat verzoeker er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin aannemelijk te maken hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit hetgeen wat hieronder volgt, zal blijken dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert en dat hij geen andere keuze had dan het land van herkomst te verlaten.

Vluchtrelaas van verzoeker

Verzoeker verklaarde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan vreesde gedood te worden door de Taliban. Reeds bij het eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken legde verzoeker verklaringen af in verband met zijn zus en het feit dat een lid van de Taliban genaamd Zulmay haar hand vroeg. (Administratief dossier, Vragenlijst d.d. 08.03.2016, pag. 1) Verzoeker verklaarde conséquent dat zijn familie dit aanzoek afwees. Daarnaast stelde verzoeker ook dat zijn broer een winkel had in fotografie en dat de taliban vonden dat het filmen en fotograferen van andere vrouwen tegen hun wetten was. (Administratief dossier, vragenlijst d.d. 08.03.2016, pag. 1-2)

Vooreerst dient te worden benadrukt dat verzoeker toch vrij conséquente verklaringen heeft afgelegd doorheen de procédure. Niet in geschil is dat de verwerende partij in de bestreden beslissing geen doorslaggevende tegenstellingen meent te zien tussen de verklaringen van verzoeker bij DVZ en zijn verklaringen tegenover het CGVS.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op de vraag inzake zijn vrees bij de Dienst Vreemdelingenzaken het volgende stelde:

[citaat]

Daaruit blijkt dat verzoeker de kern van zijn vrees vanaf het begin van de procédure vrij gedetailleerd heeft weergegeven.

Ten onrechte wordt verzoekers asielrelaas stiefmoederlijk onderzocht, waarbij de verwerende partij aanvoert dat gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde regio van herkomst in Afghanistan er evenmin enig geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas, hetgeen volgens de verwerende partij onlosmakelijk mee verbonden is. Verzoeker is van oordeel dat de motivering gebrekkig is en geenszins afdoende. Het is voor verzoeker een raadsel waarom de verwerende partij verzoekers relaas ongeloofwaardig acht, daar hij toch voor het overige zeer uitvoerige verklaringen aflegde inzake zijn vrees.

Objectieve rapporten bevestigen dat gedwongen huwelijken nog veelvuldig voorkomen in Afghanistan, zowel in rurale gebieden als steden:

"b) Harmful Traditional Practices

Harmful traditional practices continue to be pervasive in Afghanistan,389 occurring in varying degrees in both rural and urban communities throughout the country, and among all ethnic groups.390 Rooted in discriminatory views about the rôle and position of women in Afghan society, harmful traditional practices disproportionately affect women and girls. Such practices include various forms of forced marriages,391 including child marriages;392 forced isolation in the home; and "honourkillings".393 Coerced forms of marriage in Afghanistan include:

(i) "sale" marriage, where women and girls are sold for a fixed quantity of goods or cash, or to settle a family debt;394

(ii) baad dadan, a tribal form of dispute-settling in which the offending family offers a girl for marriage into the "wronged" family, for instance to settle a blood debt;395

(iii) (iii) baadal, where two families exchange their daughters in order to minimize marriage costs;396 (iv) the coercion of widows into marrying a man from their deceased husband's family.397⁷¹

En

"(...), criminalizes 22 acts of violence and harmful traditional practices against women, including child marriage, forced marriage and acts of violence against women such as rape and domestic violence; it also specifies punishments for perpetrators.367 The authorities are reported to lack the political will to implement the law, and reportedly do not enforce it in full, particularly in the rural areas.368 The vast majority of cases, including instances of serious crimes against women, are still being mediated by traditional dispute resolution mechanisms rather than prosecuted as required by the law.369 UNAMA reports that both the ANP and prosecutors' offices continue to refer numerous cases,, including serious crimes, to jirgas and shuras for advice or resolution, thereby undermining the implementation of the EVA

W law and rein forcing harmful traditionalpractices.370 Décisions of these mechanisms place women andgirls at risk offurther victimization and ostracism

Uit al het voorgaande kan er dan ook worden besloten dat het om te beginnen onredelijk is om op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen tót ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen te besluiten. De verwerende partij had hoogstens twijfel kunnen weerhouden betreffende verzoekers relaas, maar had zeker niet tót de algehele ongeloofwaardigheid van verzoekers vrees kunnen besluiten. In voorliggende situatie - rekening houdend met de concrete invulling van de bewijslast in asielzaken en onder de in casu vervulde voorwaarde van mogelijke, coherente verklaringen die niet tegenstrijdig zijn met algemeen gekende feiten — had de verwerende partij verzoeker het voordeel van de twijfel kunnen én moeten toekennen. Door dit alles niet te doen, schendt de verwerende partij voormelde normen.

*3) Omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tót een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging
Volgens de Raad van State en de heersende rechtsleer:*

'Ook depersoon die, alhoewelzelf geenszinspolitiek actief, aantoont dat zij of zi) het slachtoffer wordt of dreigt te worden van een vervolging die duidelijk geïnspireerd is door politieke motieven, zou kunnen worden erkend. Het is evenmin noodzakelijk dat de asielzoeker zelf politiek is geëngageerd geweest om het voorwerp van vervolging uit te maken o. w. v. ras of van bepaalde sociale 9 groep.

Bovendien moeten de stavingsfeiten enkel betrekking hebben op de asielzoeker persoonlijk. Minstens zal het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging moeten aanzien worden.¹⁰ De persoon met wie verzoeker problemen heeft, zijn overduidelijk aan de Taliban, maar verzoeker verwijst ook specifiek naar een persoon genaamd Zalmay.

4) De bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen invoeren

In Afghanistan zijn de autoriteiten, rekening houdende met de algemene onveiligheidssituatie niet in de mogelijkheid om bescherming te bieden aan individuen.

3 de onderdeel; subsidiaire bescherming

Er dient overeenkomstig artikel 48/4 §2 van Vreemdelingenwet bijkomende bescherming geboden te worden aan personen die bij een terugkeer naar hun land van herkomst zullen blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandeling.

Artikel 49/3 van Vreemdelingenwet bepaalt dat asielinstanties zich vanaf 10 oktober 2006 automatisch een onderzoek naar bijkomende bescherming voeren.

De term 'asielaanvraag' dekt dus in se beide aspecten. Het onderzoek naar de klassieke vluchtelingenstatus behoudt wel voorrang.

Conform artikel 48/4 van Vreemdelingenwet wordt 'de subsidiaire beschermingsstatus (...) toegekendaan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerkingkomt en diegeen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het ge val van een staadoze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, vali.

De tweede paragraaf van voormeld artikel bepaalt het volgende:

'§2. Ernstige schade bestaat uit

a) Doodstraf of executie; of,

b) Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffmg van een verzoeker in zijn land van herkomst; of

cj Ernstige bedreiging van het leven of de personen van en burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationale of binnenlands gewapend conflict. '

Of een persoon het slachtoffer dreigt te worden als het gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict of het risico heeft om aan onmenselijke behandelingen te worden blootgesteld, client telkens aan de hand van de meeste actuele situatie beoordeeld te worden. Dit werd recent nog door de rechtspraak van Uw Raad bevestigd. De verwerende partij heeft immers de plicht om, aangaande de volatiele situaties, de veiligheidstoestand actueel te beoordelen.

In de eerste plaats verwijst verzoeker naar de nieuwe UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Meeds ofAsylum-Seekers from Afghanistan, 19 april 2016:

"The security situation in Afghanistan remains unpredictable, with civilians continuing to bear the brunt of the conflict.⁵⁰ Following the completion of the withdrawal of the international military forces in 2014, 2015saw an intensification of the conflict, particularly in the second half ofthe year, together with a markeddétérioration ofthe security situation across the country compared to 2014.⁵¹ The Taliban was reported to exercise control in an increasing number of districts, and managed for the first time since 2001 to take temporary control over a provincial capital, the city of Kunduz, in September 2015.⁵² An

increase in the number of armed actors, including as the result of the emergence of new groups affiliated to ISIS⁵³ and the re-emergence of Al Qaeda,⁵⁴ has further destabilized the security situation.⁵⁵ Following the announcement of the death of the Taliban leader Mullah Omar in July 2015, opponents to the new leader Mullah Akhtar Mansur reportedly broke away into splinter groups, further increasing the number of armed actors engaged in the conflict.⁵⁶ The conflict is increasingly affecting all parts of the country.⁵⁷ Moreover, the nature of the conflict has reportedly continued to change.⁵⁸

Since the completion of the withdrawal of international combat troops at the end of 2014,

AGEs are reported to have engaged in an increasing number of attacks,⁵⁹ including complex and suicide attacks as well as targeted and deliberate killings,⁶⁰ and directly attacking ANSF checkpoints and smaller garrisons.⁶¹ There has been a significant increase in targeted killings and abductions of local civilian leaders by AGEs, as well as a general campaign of intimidation aimed at controlling communities in rural areas.⁶² AGEs continue to carry out high profile attacks in Kabul and other cities, ⁶³ and to expand their reach in rural or less populated areas. ⁶⁴ Concerns have been expressed about the ANSFs' capability and effectiveness in ensuring security and stability across Afghanistan. ⁶⁵

The United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) has expressed concerns about the continuing human rights abuses carried out by pro-government armed groups and the extent to which such groups are able to act with impunity. Civilian casualties by pro-government armed groups reportedly increased by 42 per cent compared to 2014. ⁶⁶ Civilians were also reported to be increasingly caught in the line of fire between pro-government armed groups and AGLs.⁶⁷¹¹

Ook in het rapport 'General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul', geüpdatet op 03.08.2017 blijkt een stijging van het geweld in Afghanistan:

"Security incidents in Afghanistan increased this quarter when compared to the same period last year, with several deadly high-profile and insider attacks carried out by insurgents and extremists [M]ajor security incidents have been occurring in the previously more stable areas of northern Afghanistan and Kabul [...]. " (SIGAR, 30 Julv 2017. p. 82)

"Between 1 January and 30 June 2017, UNAMA documented 5,243 civilian casualties (1,662 deaths and 3,581 injured), marking a decrease of less than one per cent in overall civilian casualties.

Civilian deaths increased by two per cent while the number of civilians injured decreased by one per cent.

Between 1 January 2009 and 30 June 2017, armed conflict in Afghanistan has claimed the lives of 26,512 civilians and injured 48,931 others.

Key trends observed in the first six months of 2017 include an overall decrease in civilian casualties from ground engagements and increases in civilian casualties from improvised explosive device (IED) tactics. Nineteen per cent of all civilian casualties occurred in Kabul city from suicide and complex attacks.

In the first six months of 2017, the majority of civilian casualties resulted from the indiscriminate and unlawful use of IED tactics by Anti-Government Elements in civilian-populated areas - particularly suicide bombs and pressure-plate devices. IED tactics caused 2,079 civilian casualties (596 deaths and 1,483 injured), accounting for 40 per cent of all civilian casualties in the first six months of 2017. The majority of civilian casualties from these devices occurred in the context of suicide and complex attacks, followed by pressure-plate IED detonations. [...]

In the first half of 2017, more civilian deaths and injury from suicide and complex attacks were documented by UNAMA than [in] any previous six month period since the mission began systematic documentation of civilian casualties in 2009. Of extreme concern, suicide and complex attacks caused 1,151 civilian casualties (259 deaths and 892 injured), a 15 per cent increase compared to the first six months of 2016. While the suicide attack in central Kabul on 31 May which caused at least 92 civilian deaths and injured 491 others — the deadliest incident documented by UNAMA since 2001 - contributed to the high casualty figures recorded in the first half of 2017, other large-scale attacks generating hundreds of civilian casualties have been recorded in previous years.

After combined IED tactics, ground engagements were the second leading cause of civilian casualties.

Folio wing record levels of civilian casualties from ground engagements in 2016, civilian death and injury from ground fighting between Anti-Government Elements and Pro-Government Forces decreased during the first six months of 2017 compared to the same period last year. UNAMA documented 1,809 civilian casualties (434 deaths and 1,375 injured), a 10 per cent decrease from last year. The decrease in civilian casualties from ground engagements resulted from a reduction in the number of civilians killed and injured from the use of indirect/explosive weapons — mainly mortars — by Pro Government Forces.

UNAMA welcomes the efforts of the Afghan national security forces to reduce civilian casualties in the context of ground engagements with Anti-Government Elements. The mission observes, however, that ongoing civilian displacement and increased territorial control by Anti-Government Elements potentially contributed to the reduction in civilian casualties from ground engagements: less volatile frontlines may have enabled civilians to leave areas in advance anticipation of active combat, particularly in the southern region. To a lesser extent, reductions in the north-eastern region also led to the decrease due

to the absence of a comparable Anti-Government Element offensive on Kunduz city occurred in April 2016. [•••]

Kabul province continued to record the highest number of civilian casualties, mainly in Kabul city. [...] After Kabul, the highest numbers of civilian casualties occurred in Helmand, Kandahar, Nangarhar, Uruzgan, Faryab, Herat, Laghman, Kunduz and Farah provinces. In the first six months of 2017, civilian casualties increased in 15 of Afghanistan's 34 provinces, mainly due to increased attacks by Anti-Government Elements. " (UNAMA, *Tulv 2017*, pp. 3-5)

"Between 1 January and 30 June, Anti-Government Elements caused 3,489 civilian casualties (1,141 deaths and 2,348 injured), a 12 per cent increase compared to the same period in 2016. This increase resulted from a rise in civilian casualties caused by Anti-Government Elements during suicide and complex attacks in combination with an increase in incidental civilian deaths and injuries from bullets fired by Anti-Government Elements during ground engagements, particularly during ground attacks against police check posts.

Of the 3,489 civilian casualties attributed to Anti-Government Elements, UNAMA attributed 2,262 civilian casualties (830 deaths and 1,432 injured) — or 43 per cent of total civilian casualties — to Taliban. Of these incidents, the group publically claimed responsibility for 94 attacks that resulted in 551 civilian casualties (186 deaths and 365 injured). UNAMA attributed 257 civilian casualties (104 deaths and 153 injured) — or five per cent — of total civilian casualties to Daesh/ISKP, of which the group claimed responsibility for nine attacks that caused 208 civilian casualties (74 deaths and 134 injured). UNAMA attributed the remaining 970 civilian casualties

"UNAMA attributed 945 civilian casualties (327 deaths and 618 injured) to Pro-Government Forces during the first half of 2017, a 21 per cent decrease compared to the same period last year. A sharp reduction in civilian casualties from the use of indirect weapons - such as mortars - contributed to the lower numbers of civilian death and injury attributed to Pro-Government Forces.

While most civilian casualties caused by Pro-Government Forces continued to occur indirectly during ground fighting with Anti-Government Elements, weapons released or fired during aerial operations caused increasing numbers of civilian casualties. UNAMA documented 232 civilian casualties (95 deaths and 137 injured) from aerial operations, a 43 per cent increase in civilian casualties compared to the first six months of 2016, including a 67 per cent increase in civilian deaths. Aerial operations conducted by the Afghan Air Force accounted for 114 civilian casualties (29 deaths and 85 injured) while international military force airstrikes caused 85 civilian casualties (54 deaths and 31 injured). UNAMA attributed 33 civilian casualties (12 deaths and 21 injured) from air strikes carried out by Pro-Government Forces, where UNAMA could not confirm the responsible party. " (UNAMA, *Tulv 2017*, pp. 6-7) "During the first six months of 2017, armed conflict killed and injured an increasing number of civilian adult women, reversing the decline in women casualties documented by UNAMA in 2016. UNAMA documented 636 women casualties (174 deaths and 462 injured), a 23 per cent increase compared to the same period in 2016. Women comprised 12 per cent of conflict-related civilian casualties. " (UNAMA, *Tulv 2017*, p. II)

"Child casualties remained at high levels during the first six months of 2017, with a notable increase in child deaths. UNAMA documented 1,577 child casualties (436 deaths and 1,141 injured) during the first six months of 2017, a one percent increase in child casualties compared to the first half of 2016 — a nine percent increase in child deaths and a four per cent increase in injured children. Children accounted for 30 per cent of all civilian casualties. " (UNAMA, *Tulv 2017*, p. 13)

"On 28 April, the Taliban announced the launch of their annual spring offensive, "Opération Mansouri". Their statement in 2017 described a two-track approach involving military and political objectives, including advice to minimize civilian casualties and to focus on targeting foreign forces in Afghanistan and their Afghan partners. However, there has not been any significant improvement in civilian casualty statistics. On the day of the announcement, the Taliban captured the strategically important Zaybak district in Badakhshan Province, which borders Pakistan. It was retaken several weeks later by Afghan security forces. During the reporting period, the Taliban also temporarily captured Sangin district in Helmand Province, Qal'ah-i Zal district in Kunduz Province and Kh wajah Baha ' al-Din district in Takhar Province. " (UN General Assembly, 15 June 2017, p. 4) ¹²

Het geweld op dit moment neemt grote proporties aan zodat er sprake is van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict.

Ten onrechte heeft de verwerende partij geconcludeerd dat verzoeker niet de waarheid zou hebben verteld over waar en onder welke omstandigheden hij verbleven heeft voor zijn komst naar België.

Rekening houdende met bovenstaande redenen is het duidelijk onterecht dat de verwerende partij geen subsidiaire bescherming toekent aan verzoeker.

Het enig middel is gegrond."

2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU). Bijgevolg dienen de artikelen 48/6 en 48/7 in het licht van deze Unierechtelijke bepaling gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker om internationale bescherming. Deze beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De tweede fase betreft daarentegen de beoordeling in rechte van deze gegevens, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Hierbij moet overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke

bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Voorts dient er ook rekening te worden gehouden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van betrokkene, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoeker om internationale bescherming een aantal van zijn verklaringen niet staft met stukken of bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet, dat hij als geloofwaardig wordt geacht en hem het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“§ 4. Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.4.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

Aangezien de verzoekende partij verklaart geboren te zijn in het dorp Zere Chinar gelegen in het district Siagerd van de provincie Parwan en daar tot aan haar komst naar België te hebben verbleven, kan van haar redelijkerwijze worden verwacht dat zij over informatie beschikt waaruit kan blijken dat zij daadwerkelijk van deze regio in Afghanistan afkomstig is en er jaren verbleven heeft. Ook al wordt van de verzoekende partij niet verwacht dat zij over alle maatschappelijke en (socio-)politieke aspecten van Afghanistan, en meer in het bijzonder haar beweerd regio van herkomst, een gedetailleerde kennis bezit, zijn er geen redenen die kunnen verhinderen dat de verzoekende partij haar herinneringen aan haar persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving nauwgezet kan toelichten. Uit het administratief dossier kan blijken dat de verzoekende partij ruim de mogelijkheid werd geboden haar herkomst toe te lichten. Haar werden meerdere vragen gesteld waarmee gepeild werd naar haar kennis aangaande elementen behorende tot haar onmiddellijke leefomgeving in Afghanistan. Haar kennis is echter ontoereikend.

De Raad wijst vooreerst op de gebrekkige geografische kennis van de verzoekende partij. Tijdens haar gehoor gevraagd waar zij geboren werd, noemde zij aanvankelijk de plaats Dara-e-Mazar om zich meteen daarna te corrigeren en de plaats Zere Chinar te noemen, zoals ook verklaard bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Gevraagd wat Dara-e-Mazar dan was, antwoordde de verzoekende partij als volgt: *“Onze vallei, is Ziri Chinar, het heeft 18 verschillende dorpen en die vallei is Fandakistan.”* Dat de verzoekende partij met Dara-e-Mazar verwezen zou hebben naar de vallei waarin haar dorp gelegen is, zoals zij thans in haar verzoekschrift suggereert, kan niet blijken uit haar verklaringen. Zij gaf immers aan dat de vallei waarin haar dorp gelegen is de naam Fandakistan draagt, wat zij verderop in haar gehoor bevestigde (stuk 6, gehoorverslag, p. 5, 7). Het mag tevens verbazing wekken dat de verzoekende partij er niet van op de hoogte is dat het district Siagerd ook bekend is onder de naam Ghorband en dat zij deze naam nog nooit blijkt te hebben gehoord (stuk 6, gehoorverslag, p. 8, 9; stuk

15, Landeninformatie, kaarten + Wikipedia-lemma 'Ghorband District'). Gevraagd naar ziekenhuizen en klinieken in haar voorgehouden district van herkomst, stelde de verzoekende partij er slechts één te kennen, daar waar uit informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat er meerdere zijn. De informatie die de verzoekende partij aanreikte met betrekking tot het ene ziekenhuis kan bovendien geen bevestiging vinden in de informatie in het administratief dossier (stuk 6, gehoorverslag, p. 5, 6, stuk 15, Landeninformatie, Provincial Health Facilities List). Verder bleek de verzoekende partij niet in staat om een correcte opsomming te geven van de districten gelegen in de provincie Parwan. Zij had er zeven juist, voegde daaraan verkeerdelijk 'Sufikhel Gulbar' toe en vergat er vier op te sommen (stuk 6, gehoorverslag, p. 8). Verderop in haar gehoor gevraagd of Charekar een district is, antwoordde de verzoekende partij ontkennend en beweerde zij dat Charekar de naam is van een centrum gelegen in de provincie Parwan. Uit de kaarten aanwezig in het administratief dossier blijkt nochtans dat Charekar het centrum is van het district Charekar, dat aan Siagerd grenst (stuk 6, gehoorverslag, p. 18). Haar gevraagd aan welke districten uit andere provincies haar eigen district grenst, antwoordde de verzoekende partij aanvankelijk op vage wijze dat er veel wegen zijn en somde zij lukraak drie provincies op. Daarop werd dezelfde vraag haar opnieuw gesteld en antwoordde zij geheel naast de kwestie dat het district Surkhi Parsa een grens heeft met het district Jalrez. Dat de verzoekende partij nog nooit zou hebben gehoord van de aangrenzende districten Tala Wa Barfak en Istalif, acht de Raad niet aannemelijk (stuk 6, gehoorverslag, p. 8, 9; stuk 15, Landeninformatie, kaarten). De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij uit het oog verliest dat zij haar eigen provincie wist te situeren en aangrenzende provincies kon opsommen. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij daarbij de provincie Pansjher niet vermeldde en dat deze kennis geen afbreuk doet aan haar gebrekkige kennis met betrekking tot de omliggende districten. Dat de verzoekende partij nooit buiten haar eigen provincie zou zijn geweest, verklaart noch verschoont haar gebrekkige kennis met betrekking tot de directe omgeving van haar voorgehouden district van herkomst.

Verder dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen informatie kon geven over de stammen in haar regio. Op de vraag tot welke stam zij behoort, antwoordde zij "Tadzjiek" en verwees zij aldus naar haar etniciteit. De verzoekende partij bleek niet eens bekend te zijn met het concept 'stam' en zelfs nadat haar een aantal voorbeelden van stammen werden genoemd, kon zij nog steeds niet aangeven welke stammen in haar buurt woonden. Gevraagd welke de grootste stam is in haar buurt, moest de verzoekende partij het antwoord schuldig blijven (stuk 6, gehoorverslag, p. 6, 7). Dat de verzoekende partij informatie heeft gegeven omtrent de etnische groepen die in haar regio wonen, doet geen afbreuk aan het vastgestelde gebrek aan elementaire kennis van de stammen in haar regio.

Van iemand die beweert zijn hele leven in het district Siagerd van de provincie Parwan te hebben gewoond, mag een zekere vertrouwdheid met en informatie over belangrijke lokale figuren worden verwacht, ongeacht diens interesse in het politieke reilen en zeilen in zijn regio. Deze basiskennis blijkt bij de verzoekende partij evenwel afwezig te zijn. In de bestreden beslissing wordt dienaangaand onder meer het volgende vastgesteld:

"(...) Zo werd u gevraagd wanneer de laatste verkiezingen in Afghanistan plaatsvonden, maar leek u dit niet helemaal in de tijd te kunnen situeren. U kon het niet beter inschatten dan drie à vier jaar geleden en bovendien bleek u allesbehalve op de hoogte te zijn van de politieke situatie in uw land. Zo kon u enkel aangeven dat Ghani verkozen werd, maar wie zijn tegenstanders waren wist u niet. U had dan wel van Abdullah Abdullah gehoord, maar wist dan weer niet wat zijn functie heden zou zijn. Gevraagd waar de mensen in uw dorp gingen stemmen, kon u enkel aangeven dat de mensen daarvoor naar het districtscentrum moesten gaan: "Daar was een plaats voor" (CGVS, p. 16). Waar exact die plaats dan was, vermeldde u niet. (...) Dat uw kennis eerder oppervlakkig is, blijkt ook hier uit de vaststelling dat u wel de namen van de gouverneurs zou kunnen opsommen uit uw provincie, maar u niet leek te weten wanneer zij die positie innamen. U beweerde overigens foutief dat Salangi de huidige gouverneur zou zijn, terwijl hij vlak voor uw vertrek gouverneur af was. (...) Vreemd genoeg had u nog nooit gehoord van Abdul Rahman Sarjung, nochtans evenzeer ooit de politiechef in uw district (CGVS, p. 29). U had geen idee wie Mawlawi Ismail of Mullah Izatullah waren, nochtans allen prominente talib uit uw regio en verklaarde verkeerdelijk dat Jawad Zahak ook een talib was. Dat hij net onthoofd werd door de taliban, op weg naar uw district, leek u niet te weten. (...)".

Bovenstaande vaststellingen zijn pertinent en vinden steun in het administratief dossier. Zij worden door de verzoekende partij niet dienstig aangevochten en blijven derhalve overeind.

Tot slot stelt de Raad vast dat de verzoekende partij bijzonder vage en weinig doorleefde verklaringen heeft afgelegd omtrent haar reisweg. Zo kon zij niet aangeven waar zij de grens tussen Afghanistan en Iran zou zijn overgestoken, noch welke provincies en plaatsen zij in Afghanistan, op weg naar de grensovergang, zou zijn gepasseerd. De verzoekende partij verklaart Iran te hebben doorkruist op weg

naar Turkije, maar kon behalve een plaats met de naam 'Maku' geen enkele andere plaats noemen die zij op haar reisweg zou zijn tegengekomen. Zij kon haar reisweg niet beter beschrijven dan "*En nadien zagen we niets, buiten bergen.*". De verzoekende partij kon zelfs niet aangeven aan welke kant van de weg men in Iran rijdt. Verder kon de verzoekende partij niet aangeven langs welke plaats zij Turkije binnenkwam en welke steden zij in Europa passeerde (stuk 6, gehoorverslag, p. 22-24). Dat de verzoekende partij tijdens haar reis geen oog had voor de plaatsen en zich in een stressvolle situatie bevond, kan haar vage en gebrekkige verklaringen niet op afdoende wijze verklaren of verschonen.

Het bij de verzoekende partij vastgestelde gebrek aan fundamentele kennis aangaande haar voorgehouden regio van herkomst in Afghanistan kan niet worden verklaard of verschoond op basis van haar profiel, afkomst of scholingsgraad. Ook van een matig geschoold persoon die zijn regio nooit verlaten heeft kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn beweerde regio van afkomst. De verzoekende partij toont overigens niet aan dat laaggeschooldheid of een geïsoleerd bestaan de verstandelijke vermogens aantast en zij hierdoor niet in staat is haar eigen leefwereld in tijd en ruimte te situeren. Uit het gehoorverslag blijkt dat de dossierbehandelaar eenvoudige en duidelijke vragen stelde en dat de verzoekende partij kennelijk kon volgen en de logica en de inhoud van de vragen correct begreep. Om deze vragen correct te kunnen beantwoorden is geen verregaande politieke of geografische kennis vereist. Ze gaan immers over de dagdagelijkse realiteit van elke inwoner uit die streek.

Waar de verzoekende partij stelt dat de dossierbehandelaar haar tijdens haar gehoor niet geweest heeft op de ongeloofwaardigheid van haar beweerde herkomst uit Siagerd, volgt de Raad haar niet. De verzoekende partij werd aan het einde van haar gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat haar kennis desbetreffend ondermaats is en kreeg de kans om haar verklaringen alsnog te wijzigen. Zij bleef evenwel vasthouden aan haar verklaring afkomstig te zijn uit het dorp Zere Chinar gelegen in het district Siagerd (stuk 6, gehoorverslag, p. 33). Waar de verzoekende partij erop wijst dat zij slechts één keer gehoord werd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, is de Raad van oordeel dat zij tijdens dit gehoor uitgebreid de kans kreeg om haar voorgehouden herkomst aannemelijk te maken, maar, gelet op de hoger weergegeven pertinente vaststellingen, desbetreffend in gebreke is gebleven. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Waar de verzoekende partij wijst op de door haar neergelegde documenten, merkt de Raad op dat dienaangaand terecht als volgt wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing:

"De documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas vermogen niet bovenstaande appreciatie in positieve zin te beïnvloeden. Vooreerst dient immers te worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten in Afghanistan, wegens de hoge graad van corruptie, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Documenten hebben hoe dan ook enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen dergelijke documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Wat betreft uw foto's dient te worden vermeld dat het CGVS geen zich heeft op waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze foto's zouden worden gemaakt. Uw enveloppe bewijst dat u post krijgt uit Afghanistan, evenwel uit Kabul."

De verzoekende partij laat deze motieven in haar verzoekschrift ongemoeid en doet er derhalve geen afbreuk aan.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt de verzoekende partij niet aannemelijk daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het dorp Zere Chinar gelegen in het district Siagerd van de provincie Parwan. Gelet op de ongeloofwaardigheid van deze beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan het asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat de verzoekende partij voor haar komst naar België in deze regio heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich er volgens haar verklaringen hebben voorgedaan.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

De Afghaanse nationaliteit van de verzoekende partij staat in dezen niet ter discussie. Zij maakt echter niet aannemelijk dat zij voor haar komst naar België in het dorp Zere Chinar gelegen in het district Siagerd van de Afghaanse provincie Parwan heeft verbleven, noch afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van de verzoekende partij voor haar komst naar België of over de vraag of de verzoekende partij afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat de verzoekende partij zelf meent dat er in haar werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

2.5. *In casu* kan er in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.7. De Raad benadrukt dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet preciseert hoe artikel 57/7 van de Vreemdelingenwet, volgens welke bepaling het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich tot UNHCR kan wenden om informatie te bekomen die nuttig is voor het vervullen van zijn opdracht en het gerechtigd is om alle bescheiden en inlichtingen die voor de uitoefening van zijn opdracht nuttig zijn door elke Belgische overheid te doen overleggen, door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

Waar de verzoekende partij stelt dat “*artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 maart 2003*” wordt geschonden, preciseert zij niet over welk koninklijk besluit zij het hier heeft, zodat deze schending evenmin dienstig wordt aangevoerd.

De verzoekende partij licht evenmin toe op welke wijze zij de rechten van verdediging *in casu* geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel derhalve onontvankelijk is.

2.8. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig april tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS